

Προηγιασμένη στην Ιερά Μονή Αγίας Κυριακής Λουτρού

/ [Ιερές Μονές](#)

Την Τετάρτη 12 Μαρτίου το πρωί ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας κ. Παντελεήμων τέλεσε Προηγιασμένη Θεία Λειτουργία και κήρυξε τον θείο λόγο στο Καθολικό της Ιεράς Μονής Αγίας Κυριακής Λουτρού Ημαθίας.

Ομιλία Σεβασμιωτάτου

«Ποίει υιέ, ἃ ἐγώ σοι ἐντέλλομαι καί σῶζου».

Κατά τή διάρκεια τῆς Ἀγίας καί Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς οἱ ἅγιοι καί θεοφόροι πατέρες ὄρισαν νά διαβάζονται καθημερινά στήν Ἀκολουθία τοῦ Ἑσπερινοῦ ἀναγνώσματα ἀπό δύο θεόπνευστα βιβλία τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, ἀπό τή Γένεση καί ἀπό τίς Παροιμίες τοῦ Σολομῶντος. Μέ τόν τρόπο αὐτό ἐπιδιώκει ἡ Ἁγία μας Ἐκκλησία νά μᾶς δώσει βασικές συμβουλές γιά τόν πνευματικό μας ἀγώνα καί τήν πνευματική μας ζωή, ἀλλά καί νά μᾶς διδάξει μέσα ἀπό ζωντανά παραδείγματα τί

θά πρέπει νά κάνουμε καί τί νά ἀποφεύγουμε.

Τίς προηγούμενες, λοιπόν, ἡμέρες ἀκούσαμε τόν προφήτη Μωυσῆ νά μᾶς περιγράφει τή δημιουργία τοῦ κόσμου καί τοῦ ἀνθρώπου ἀπό τόν Θεό, καθώς καί τήν πτώση τοῦ Ἀδάμ καί τῆς Εὕας ἐξαιτίας τῆς παρακοῆς τῆς ἐντολῆς πού τούς εἶχε δώσει ὁ Θεός. Ἡ πτώση αὐτή ἦταν ἰσοδύναμη μέ τήν ἀπώλεια, γιατί οἱ πρωτόπλαστοι στερήθηκαν τήν παρουσία τοῦ Θεοῦ στή ζωή τους, στερήθηκαν τήν ἀσφάλεια πού προσέφερε ἡ χάρη του καί βρέθηκαν ἐκτεθειμένοι στήν κακία τοῦ ἀλάστορος, τοῦ πονηροῦ, ὁ ὁποῖος, ἀφοῦ κατόρθωσε νά τούς ἐξαπατήσει μία φορά καί νά βάλει στήν ψυχή τους τήν ἀμφιβολία γιά τόν Θεό, πίστευε ὅτι θά μπορούσε νά τούς ἔχει διά παντός ὑποχείριά του καί νά τούς παρασύρει μέ εὐκολία σέ δρόμους ἀντιθέτους ἀπό τόν δρόμο τοῦ Θεοῦ.

Καί ὅλα ὅσα ἔπαθαν οἱ πρωτόπλαστοι καί ἐπηρέασαν τή ζωή καί ὅλων τῶν ἀνθρώπων μέχρι σήμερα, τά ἔπαθαν ἐξαιτίας ἑνός καί μοναδικοῦ γεγονότος, τά ἔπαθαν ἐξαιτίας τῆς παρακοῆς τῆς μίας καί μοναδικῆς ἐντολῆς πού τούς εἶχε δώσει ὁ Θεός: νά μήν δοκιμάσουν τόν καρπό τοῦ δένδρου τῆς γνώσεως τοῦ καλοῦ καί τοῦ κακοῦ.

Ὁ Θεός δέν εἶχε χαρίσει στόν Ἀδάμ καί τήν Εὕα μόνο τήν ὑπαρξη καί τή ζωή, τούς εἶχε χαρίσει τά πάντα, μέ μόνη ἐξαίρεση τήν ἀπαγόρευση νά γευθοῦν τόν καρπό αὐτοῦ τοῦ δένδρου, γιά νά τούς προφυλάξει ὡς στοργικός πατέρας ἀπό τίς συνέπειες τῆς βρώσεως. Ὅμως ἐκεῖνοι δέν ἐξετίμησαν τήν ἀγάπη του, δέν ἐξετίμησαν τίς εὐεργεσίες καί τίς δωρεές του καί παρήκουσαν τήν ἐντολή του, ἐπιλέγοντας τήν ἀπώλεια.

Καί παρότι οἱ ἄνθρωποι γνωρίζουμε τήν ἱστορία τῶν πρωτοπλάστων καί τίς συνέπειες τῆς παρακοῆς τῆς ἐντολῆς τοῦ Θεοῦ, ἀκολουθοῦμε δυστυχῶς τό παράδειγμά τους. Προτιμοῦμε συχνά νά κάνουμε αὐτό πού νομίζουμε ἐμεῖς, ἀντί νά ἀκολουθοῦμε τήν ἐντολή τοῦ Θεοῦ, πού δέν ἔχει σκοπό νά μᾶς περιορίσει, ἀλλά νά μᾶς βοηθήσει νά φθάσουμε στή σωτηρία μας.

Αὐτήν τή σχέση τῆς ὑπακοῆς μέ τή σωτηρία τόνισε καί ὁ σοφός Παροιμιαστής στό ἀνάγνωσμα πού ἀκούσαμε προηγουμένως.

«Ποίει υἱέ, ἃ ἐγώ σοι ἐντέλλομαι καί σώζου». Κάνε, δηλαδή, παιδί μου, ὅσα σοῦ λέγω καί σώσου, λέγει καί σέ μᾶς ὁ Θεός, δίνοντας μας μία σαφῆ ἀπάντηση σχετικά μέ τή σωτηρία μας.

Πολλές φορές αγωνιούμε γι' αυτήν, ανησυχούμε, άπορούμε, παρακαλούμε τόν Θεό μέ δάκρυα νά μάς τήν χαρίσει, δέν διερωτώμεθα ίσως όμως, εάν πληρούμε τή μόνη προϋπόθεση τής σωτηρίας μας, δηλαδή τήν ύπακοή στό θέλημα καί στίς έντολές του Θεού.

Δέν χρειάζεται τίποτε άλλο, δέν μάς ζητά ό Θεός τίποτε άλλο, έκτός από τήν ύπακοή στίς έντολές του, καί μάς ύπόσχεται τή σωτηρία μας.

Ή ύπακοή στίς έντολές του Θεού είναι έκφραση τής αγάπης μας πρός Αυτόν. «Ό τηρών τάς έντολάς μου εκείνος έστίν ό αγαπών με», λέγει ό ίδιος ό Κύριός μας, ό όποίος υπήκουσε στίς έντολές του Πατέρα του «μέχρι Σταυροϋ».

Είναι όμως άκόμη ή ύπακοή συμπόρευση μέ τόν Θεό καί ταύτιση τής ζωής μας μέ Έκεϊνον, άρα είναι ζωή μέσα στήν παρουσία του καί μέσα στήν αγάπη του, όπως ζούσαν καί οί πρωτόπλαστοι πρίν από τήν πτώση. Ή παρακοή όδήγησε εκείνους στήν πτώση, ή ύπακοή μπορεί νά όδηγήσει όμως έμάς στή σωτηρία.

Άς σκεφθοϋμε πόσο άπλό είναι αυτό πού μάς ζητά ό Θεός. Άκούμε στή ζωή μας καί άκολουθοϋμε καθημερινά χιλιάδες έντολές ανθρώπινες, έντολές πού μάς έξασφαλίζουν έφήμερα πράγματα καί ικανοποιούν καθημερινές μας ανάγκες, άνταποκρινόμεθα μέ προθυμία καί χαρά σέ παρακλήσεις καί ύποδείξεις οικείων καί φίλων μας, χωρίς νά άποβλέπουμε σέ κάτι, παρά μόνο από αγάπη. Πώς είναι, λοιπόν, δυνατόν νά μήν σπεύδουμε νά άκολουθήσουμε καί τίς ύποδείξεις του Θεού πού είναι πρός τό συμφέρον τής ψυχής μας; Πώς είναι δυνατόν νά μήν άκολουθοϋμε ό,τι μάς συστήνει ό Θεός από τήν υπέρμετρη αγάπη του καί πώς είναι δυνατόν νά άδιαφοροϋμε, διακινδυνεύοντας τή σωτηρία μας;

Άς άκούσουμε τήν προτροπή του σοφοϋ Σολομώντος, άς συνειδητοποιήσουμε τή σημασία τής ύπακοής καί άς τήν κάνουμε πράξη στή ζωή μας γιά νά κερδίσουμε μέ αυτήν καί μέ τή χάρη του Θεού τή σωτηρία μας.

[ΓΙΑ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΕΣ ΚΑΝΤΕ ΚΛΙΚ ΕΔΩ](#)